

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

autorka fantasy bestsellera *Dcéra zimy*

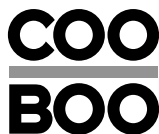
SYN PODSVETIA

COO
BOO

Syn podsvetia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Vladimíra Šebová

Syn podsvetia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

SYN
PODSVETIA

SYN PODSVETIA

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

Obálku ilustrovala Lenka Šimečková
Mapu ilustroval Brian Terrero
Pieseň alkonosty napísala Eva Piarová

COO
BOO

Všetkým, ktorí niekedy niečo stratili.

*Hlas tvoj nemý
zoberie mi
všetku moc.*

PROLÓG

Sirína čupela na konári stromu a z výšky sa dívala na dedinku ukrytú hlboko v lesoch. Ponad drevené strechy zaliate nocou boli krížom-krážom natiiahnuté laná, ktoré klamlivo vyzerali ako záchranná sieť. Pochmúrne drevenice sa zdali rovnaké, až na jednu, ktorej všetky steny husto obliezol brečtan. Sirína sa pousmiala. Boli na správnom mieste.

Dvere zarasteného domu sa otvorili a vyšla z nich žena v jednoduchých šatách zahalujúcich jej telo až po päty. V náručí držala niekoľko utierok a prázdnu sklenú fľašu. V strede malého priestranstva stál muž s kopijou. Dievčina mužovi posunkami rúk naznačila, že ide spať. Muž jej rovnako odpovedal len pohybmi rúk, jeho pery sa ani nepohli.

Vôňa ihličnanov poštekčila Sirínu v nose a ona zovrela hrboľatý konár pod sebou, aby zadržala kýchnutie. Rozhliadla sa po boroviciach vókol seba a v tme rozoznala obrysy tvárí svojich spolubojovníčok. Oblečené v kusoch kože a látok, ozdobené náhrdelníkmi a náramkami z kameňov a s vlasmi zapletenými do vrkôčikov čakali nehybne a potichu na rozkaz veliteľky Briny s kovovým krúžkom v nose. Tá kývla hlavou na znak, že všetko ide podľa plánu.

Sirína si ukazovákom poklepkala po uchu a pokrútila hlavou. Dedinčania mali odrezané uši, naznačila Brine. Veliteľka začala rozdávať gestami rúk rozkazy, ktoré mali dokonale nacvičené. Sirína však upierala zrak na zjazvené miesto na mužovej hlave, kde kedysi

boli jeho uši. Pri myšlienke, že sa smrteľníci boja alkonost tak veľmi, že sú ochotní zmrzačiť sa, jej stiahlo žalúdok.

Brina práve dvom alkonostám ukazovala nepriateľov, ktorých majú zneškodniť, keď konár vľavo zapraskal a celý oddiel k nemu obrátil zrak. Svetlovlasá Eana s tmavou farbou na perách stratila na konári rovnováhu a ledva sa udržala. Vzápätí sa zo vzdialeného stromu zdvihla sova a odletela. Alkonosty střípli, či ich dievčina svojou nemotornosťou neprezradila.

Jeden z mužov, ktorí strážili vstup do dediny s kopijami v rukách, zažmúril. Prezeral si tmavý les a hľadal čosi podozrivé. Bojovnícky sa ani nepohli, ani nedýchali.

Muž chvíľu váhal, akoby sa rozhodoval, či má podísť bližšie a ubezpečiť sa, že v lese nikto nie je. Nakoniec lomoz pripísal vtákoví letiacemu oblohou a obrátil sa oddielu chrbtom.

Brina sa prísne zamračila na Eanu. Svetlovláska sklopila tvár a uhla pred pohľadom veliteľky.

Alkonosty počkali, kým dedina upadne do nočného pokoja, a potom Brina pokynula oddielu. Jedna za druhou začali zoskakovať z konárov do tmy.

Eana sa pripravila na skok, no Brina ju zastavila gestom. Pohrozila jej. Svetlovláska prikývla, aby dala najavo, že chápe, čo je v stávke. Napravila si náhrdelník na krku a zahanbená skočila z konára.

„Nemala si ju brať,“ zašepkala Sirína, keď s veliteľkou osameli.

„Vedela, do čoho ide,“ odporovala jej Brina.

„Je primladá. Nie je pripravená.“

„Nikto nie je pripravený. Sama to poznáš. Ak chceme lietať, najprv skočíme do prázdna, potom roztiahneme krídla.“

Sirína stisla pery a veliteľka sa uskrnula.

„Všetci sa vrátíme v bezpečí do Pravu,“ slúbila Brina. Otvorila dlaň a ukázala na dedinu. „Až po tebe.“

Sirína pozrela do prázdna pod sebou. Prstom prešla po svojom zlatom náhrdelníku, aby si dodala odvalu pred bojom, a skočila do tmy. Voľným pádom sa rútila nadol, studený vietor strapatil jej tmavé vlasy po stranách zapletené do drobných vrkôčikov. Tesne

pred dopadom na zem jej z chrbta vystrelili krídla. Okamžite ju zachytili vo vzduchu a ona vzlietla k dedine rozliehajúcej sa pred nimi.

Privrela oči a na malú chvíľku vychutnávala let. Bolo mnoho vecí, na ktoré sa pri misiách nemohla spoľahnúť, no jej obrovské atramentovomodré krídla medzi ne nepatrili. Vždy ju zachránili, vždy podržali, vždy odniesli aj z toho najťažšieho boja. Letiac oblohou si užívala to, čím alkonosty boli predtým, než vzali do rúk zbraň – bájnymi stvoreniami, ktoré šíрили radosť a tešili sa zo života.

Zanedlho sa po jej lavici objavila vysmiata Brina so sebavedomým výrazom na krásnej tvári. Spoločne preleteli okolo niekoľkých stromov a pridali sa k desiatke alkonost. S rozťahnutými krídlami leteli nocou k spiacej dedinke ako krdel vtákov.

Alkonosty mlčky klesali k zemi, jedna za druhou sa zniesli do trávy a sklopili krídla. Sirína preletela k južnej časti dediny a potichu pristála vedľa veliteľky. Brina si obhliadla bojovníčky a jedným mávnutím ruky im dala rozkaz. Skryli krídla späť do chrbta a znova boli na nerozpoznanie od smrteľníčok.

Toto bol moment, keď mohli mať nepriatelja navrch. Alkonosta bola na zemi ako ryba na suchu. Krídla zabezpečovali rýchly presun a ešte rýchlejší útek. A tí, ktorí poznali aj iné schopnosti alkonost, sa dokonca naučili, ako sa pred nimi brániť, hoci i za cenu vlastného zmrzačenia.

Dvaja muži so zmasakrovanými dierami namiesto uší v bezvedomí klesli do trávy a Brina kývla Siríne na znak dobre odvedenej práce. Spolu obišli omráčené telá a sledovali, ako aj zvyšné alkonosty obďaleč zneškodnili nepriateľov. Všetko išlo hladko.

Sirína sa rozhliadla po malých dreveniciach, v oknách ktorých sa mihalo svetlo sviečok. Zrak zodvihla k sieti lán natiahnutej ponad dedinu. Viseli na nej dlhé sklenené črepiny veľké a ostré ako nože. Vo večernom vánku sa nebezpečne ligotali. Sieť lán tu nebola len preto, aby sa alkonosty nedostali z neba do dediny, ale tiež, aby nevzlietli.

Brina ostatným pokynula mávnutím ruky a všetky sa dali do pohybu. So Sirínou po pravom boku sa zakrádali pomedzi domy

so sklonenými hlavami. Kým Sirína obišla dom obrastený brečtanom zľava, veliteľka zaujala miesto napravo. Zvnútra nezachytili žiaden zvuk. Vymenili si pohľady a Brina prikývla. Potisla dvere a obe ženy zmizli vnútri.

Keď o chvíľu vychádzali z domčeka, viedli medzi sebou vysokú postavu s látkou prehodenou cez hlavu. Pohybovala sa sťažka a vyčerpane, bosé chodidlá obrastené rastlinami takmer šúchala za sebou. Z každej stopy, ktorú za sebou v tráve zanechala, v okamihu vyrástol malý výhonok.

Alkonosty svoj cieľ navádzali pomedzi drevenice, keď sa na opačnom konci dediny rozhorela pochodeň.

Odhalili ich.

Kým sa Brinina sekera zaryla do mužovej hrude, stihol priložiť horiacu fakľu na lano visiace zo spleti nad dedinou. Iskra okamžite preskočila a oheň sa rozšíril rýchlejšie, než by akákoľvek alkonosta stihla rozprestrieť krídla. Laná s kusmi visiaceho skla vzplanuli a rozjasnili oblohu.

Oheň ožiariť doteraz pokojne spiacu dedinu a protiútok na seba nenechal dlho čakať. Z obydľí vychádzali muži i ženy ozbrojení kopijami a sekerami.

„Bež!“ vykričla Brina na zachránenú postavu skrytú pod kapucňou. Dve ďalšie alkonosty ju vzali pod svoju ochranu a náhlili sa k okraju ihličnatého lesa.

Veliteľka prebehla k mŕtvemu a vytrhla z neho svoju sekeru. Potom sa postavila vedľa Siríny a obe sa pripravili na blížiaci sa útok.

„A ty si dúfala, že to bude pokojná noc,“ zasmiala sa neveselo Brina.

Zbrane dedinčanov neboli nové, vyleštené ani honosné, zato sa nimi vedeli oháňať. Pri boji sa Sirína niekoľkokrát zapotila, nie preto, že by nezvládala premôcť útočníkov, ale preto, že neustále musela myslieť na to, aby jej krídla zostali skryté vnútri tela.

Premohla jedného nepriateľa a potom ďalšieho. Odvrátila útok ženy, ktorá šikovne narábala s mečom, a Brina ju úderom lakťa zložila k zemi.

„Odchádzame,“ zavelila Brina a obe sa náhlili k zvyšku oddielu.

Kým s veliteľkou vykrývali útoky mečov a sekier, ostatné alkonosty sa bezpečne dostali za okraj dediny, kde vzlietli do vzduchu a stratili sa na oblohe.

Sirína sa rozbehla, otvorené priestranstvo bolo len niekoľko metrov od nej, keď za chrptom začula Eanin vzlyk. Jednému z mužov sa nožom podarilo poraniť mladej dievčine nohu. Kým v jednej ruke držala dýku v obrannom geste, druhou si pritláčala ranu na stehne, ktorá silno krvácala.

Eana sa po mužovi zahнала čepeľou. Podarilo sa jej ho zasiahnuť, no strácala sily. Tackavo sa snažila dobehnúť svoje sestry, ale zranená noha ju spomaľovala.

Spomedzi dreveníc sa začali rinúť ďalší a ďalší muži so zbraňami v rukách. Ostré sekery a meče sa nebezpečne leskli a pribúdalo ich čoraz viac. Sirína i napriek presile nepriateľa vykročila k Eane. Zastavilo ju však pevné zovretie okolo zápästia.

„Máme, po čo sme prišli,“ vyslovila Brina. „Splnili sme úlohu.“

„Ale Eana...“

„Musíme zmiznúť,“ prerušila ju veliteľka.

Sirína obrátila tvár k zranenej Eane. Ležala na zemi, jej vystrašené oči osvetľovali plamene horiaceho lana. Ostré črepiny nad jej hlavou sa nebezpečne zaleskli. Dedinčan, ktorý ju poranil, zodvihol z trávy kopiju s dračím plačom.

Eana spanikárila. Otvorila ústa a z hrdla sa jej vydral prenikavý zvuk. Črepiny visiace na lane sa zatriasli, borovice stojace okolo dediny sa pod tlakovou vlnou jej hlasu zachveli. S dedinčanom to však ani nepohlo. Uškrnul sa, akoby bol vďačný za ohyzdnosť spáchanú na vlastných ušiach, ktoré viac neprepustili mágiu alkonost. Vyrzil k Eane.

Sirína sa neplánovala prizerať, ako Eana umrie. Vytrhla sa z Brininho zovretia a rozbehla sa k mladej dievčine. Strach však Eanu premohol. V splašenom pude sebazáchovy sa postavila a roztiahla krídla. Vzniesla sa do vzduchu.

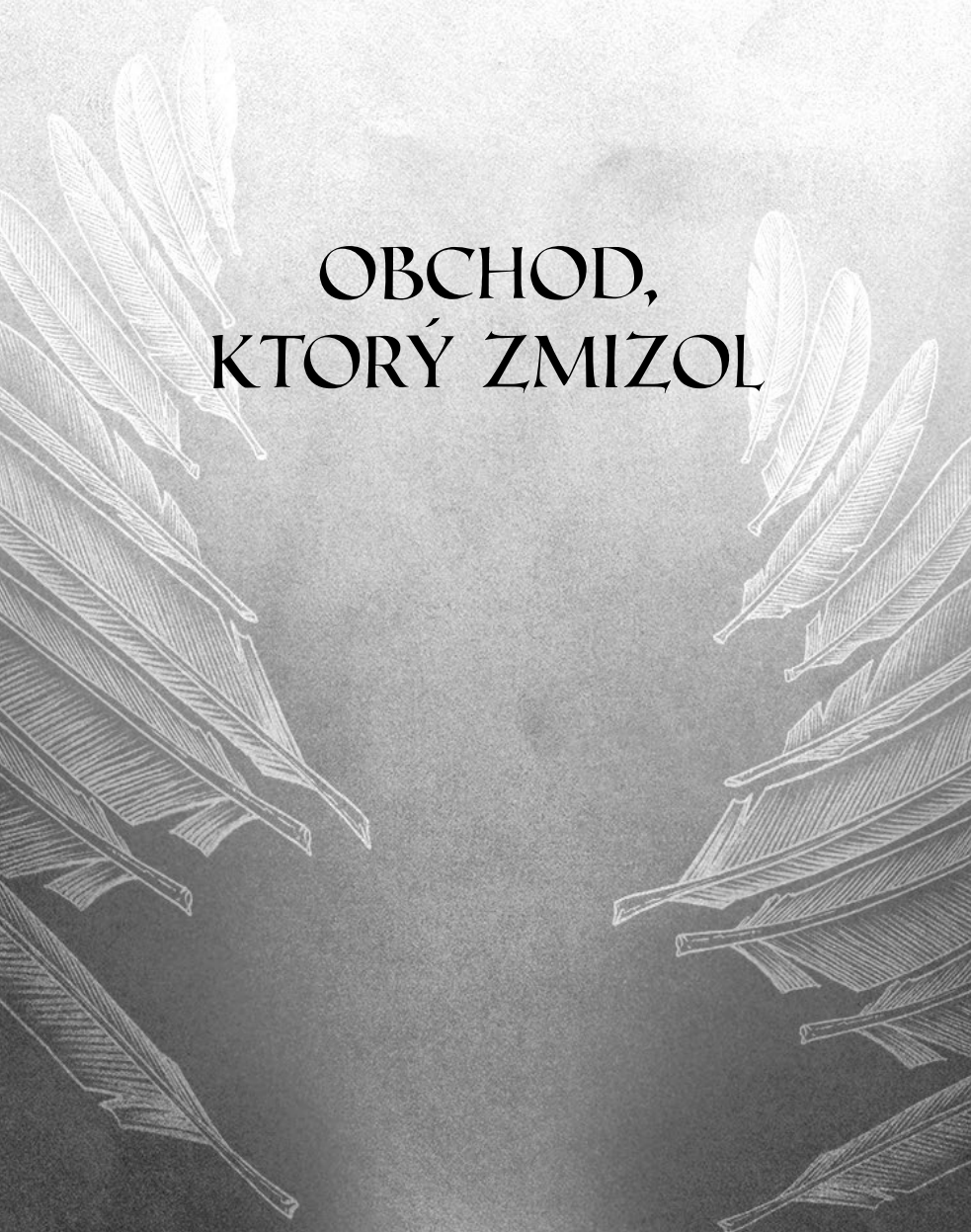
„Eana, nie!“ vykrikla Sirína. Omráčene zastala na mieste.

Dievčina však mávala krídlami a stúpala nahor. Na malý okamih sa na jej tvári objavil úsmev, no onedlho sa z jej úst rinul bolestivý rev. Ostré črepiny skla visiaceho z lán prebodli drobné telo a jej krídla vzbĺkli od horiaceho lana nad dedinou. S výkrikom plným bolesti sa dievčina zrútila späť do tvrdej hlíny. Za hlasného plaču plného zúfalstva oheň rýchlo prechádzal z horiaceho peria na zvyšok jej ranami posiateho tela.

Eana prosebne zdvihla tvár k Siríne, ktorá sa k nej opäť rozbehla. V tom momente vzduchom čosi presvišťalo. Do Eaninho tela sa zaťala malá sekera a krik ustal.

Sirína sa obzrela ponad plece a uvidela Brinu s ešte stále napriahnutou rukou. Poslednýkrát pozrela na prázdnotu v Eaniných očiach a rozťahla krídla. Vzlietla do vzduchu za zvyškom oddielu. Kým dohorelo posledné Eanino pierko, alkonosty boli dávno preč.

OBCHOD,
KTORÝ ZMIZOL

1. NIEČO MAGICKÉ

Matthew Morgen stratil v živote niekoľko vecí. Zapatrošil pletený sveter, ktorý mu dala prateta na pätnáste narodeniny, prišiel o svoj batoh s potlačou Harryho Pottera, ktorý vyhral v matematickej súťaži na strednej škole, a za žiadnu cenu nedokázal nájsť knihu *Základy biológie 6: Čo vieme o bunkách?* vypožičanú z knižnice, keď mal desať rokov. Pani Ferkasovej, asi storočnej knihovníčke bez zmyslu pre humor, vysvetlil, že prehľadal každý kút bytu, no knihy niet, ale ona sa len mračila a mračila.

Veci, ktoré stratil, nepoužíval, nezáležalo mu na nich alebo sa dali ľahko nahradiť. To však nemohol povedať o tom, čo mal stratiť už čoskoro.

Matthew vybehol z autobusu a náhlil sa ulicami spiaceho Londýna. Batoh s náradím ho ťažil na chrbte a studený vzduch mu strapatil vlasy. Pretrel si oči a pozrel na hodinky na zápästí. Nikdy nemeškal, ale netušil, čo vyšetrovatelka v telefóne myslela pod „príďte čím skôr“, a tak zaprel palce do popruhov batoha a ešte väčšmi pridal do kroku.

Bola hlboká noc a on sa nachádzal v severnej časti mesta, ďaleko od svojho domova či obchodu. Z vrecka vybral ošúchaný telefón s popraskaným sklom a v apke skontroloval, či ide správne. Zabočil za roh a v dialke zbadal laboratórium. Svetlá vo všetkých oknách žiarili do noci. Ulica bola zatarasená a okolie budovy označené páskou. Pred budovou parkovalo niekoľko policajných áut, okolo ktorých postávali muži zákona.

„Pán Morgen?“ ozval sa príjemný ženský hlas. Kráčala k nemu policajtká v dlhom kabáte. Tmavé vlasy sa jej husto vlnili okolo tváre a v ruke zvierala pohár s kávou. „Som Beatrice Becková,“ predstavila sa a pevne mu stisla ruku. „Ja som vám volala. Ďakujem, že ste prišli tak rýchlo. Mrzí ma, že som vás musela zobudiť, ale náš forenzný zámočník je nedostupný a my nutne potrebujeme vašu expertízu.“

„Rád pomôžem,“ usmial sa. V poslednom čase sa do jeho obchodníka zákazníci zrovna nehrnuli, a tak privyrobenie ocenil aj napriek tomu, že musel vyliezť z tepla svojej postele o štvrté ráno.

Výšetrovatelka dala Matthewovi podpísať niekoľko papierov o mlčanlivosti a do ruky mu vložila identifikačnú kartu na šnúrke. Zavesil si ju na krk a vstúpil do laboratória.

Vnútri sa to hemžilo policajtmi, ktorí vypočúvali zamestnancov. Mnohým vedcom spod dlhých plášťov trčalo pyžamo, akoby sa čo najrýchlejšie snažili dostať do laboratória a prezliecť sa nebola ich prioritou. Na krkoch im viseli rovnaké identifikačné karty ako Matthewovi. Steny i podlaha laboratória sa leskli bielou farbou a po obrovskej miestnosti boli rozmiestnené stoly plné skúmaviek, kadičiek a mikroskopov, ktoré mladému zámočníkovi pripomenuli hodiny biológie.

Výšetrovatelka sa k nemu obrátila.

„V noci sa do laboratória ktosi vlámala a odcudzil predmet výskumu. Chcela by som vás preto požiadať o preskúmanie zámkov. Budova má tri vchody a jednu nákladnú bránu – nachádza sa vzadu,“ ukazovala rukami a nestrácala čas.

„Čo zmizlo?“ spýtal sa so záujmom a premýšľal, čo všetko takéto miesto mohlo ukrývať.

„To vám, bohužiaľ, nemôžem prezradiť. Je to prísne tajné. Môžem vám však nejakú pomôcť? Dali by ste si napríklad kávu?“

„To by bolo veľmi milé, ďakujem,“ potešil sa.

„Skvelé. Tak ja vám idem po ňu, nech sa vám nemotám popod nohy.“ Usmiala sa a nechala ho samého.

Matthew vybral z batoha gumené rukavice a natiahol si ich na ruky. Pustil sa do práce. Začal sa venovať elektronickej zámku na

predných dverách, cez ktoré vošli. Náradie sa mu medzi prstami mihalo, akoby hral na hudobnom nástroji, a práca mu napriek únave a občasnému zívaniu zdvihla náladu. Väčšinu času trávil v svojom ošumelom zámočníctve, a tak mu spolupráca na policajnom prípade pripadala vzrušujúca a dobrodružná, veľmi odlišná od jeho každodenného státia za skleneným pultom s kľúčkami.

Kým kľučkoval pomedzi policajtov a rozospatých zamestnancov a prešiel niekoľkými chodbami, aby skontroloval bočný vstup, premýšľal, čo asi zmizlo. Možno nejaký prevratný objav. Alebo nebezpečný experiment, ktorý sa zvrtol. Zamieril k nákladnej bráne, cez ktorú laboratórium prijímalo nadrozmerne zásielky, a zatiaľ čo kontroloval zamykací systém, vymýšľal si tie najšialenejšie predmety, aké mohol zlodej ukradnúť.

Zostával posledný vstup, ktorý sa nachádzal v zadnej časti budovy. Prechádzal pomedzi spleť chodieb a dverí, míňal policajtky a policajtov v dvojiciach. Začul útržky ich konverzácií o nadriadených, futbale či o novom kolegovi z Nemecka. Rozhovory boli uvoľnené, nezaujaté a nikto z nich si ho nevšimol. I keď ostatných zvyčajne prevyšoval o hlavu či dve, zvykol si, že bol pre ostatných neviditeľný.

Zabočil doprava a ocitol sa na dlhej chodbe, na konci ktorej svietilo označenie *Východ*. Pohol sa vpred a minul niekoľko zatvorených dverí, keď ho čosi upútalo. Jedny dvere boli odchýlené. Zvnútra sa ozývali nepokojné a nervózne hlasy.

Zastavil sa a nakukol cez škáru. Z miestnosti k nemu doľahol nepríjemný chlad a celým telom mu prebehli zimomriavky. Videl len chrbty policajtov, ktorí niekoho vypočúvali.

„Vravím vám, na kosť zmrazený,“ ozval sa hlas a Matthew usúdil, že to musel byť jeden z vedcov.

Niektorý z policajtov sa čosi spýtal, ale Matthew otázku nepočul. Doľahla k nemu len odpoveď.

„Viac ako dve tony. Potrebovali sme vysokozdvížny vozík, aby sme ho dostali dnu. Máte to všetko v papieroch, ktoré vám dala doktorka Ruthová, nie?“ zaznelo podráždene. „Prečo sa ma stále pýtate tie isté otázky?“

Nastala krátka odmlka a ďalšie zamumlanie. Vedec odpovedal po krátkej chvíli, svoje slová zvažoval.

„Mysleli sme si, že je vzácny, možno prehistorický. Ten, kto nám dal tip, hovoril o prelomovom objave. Ale myľili sme sa,“ priznal nechotne. „V Európe sú takých tisíce. Až na rozmyery bol v podstate nezaujímavý, obyčajný...“

Dvere miestnosti sa prudko otvorili a Matthew od ľaku nadskočil. Jeden z policajtov sa na neho zamračil.

„Hľadáte niečo?“ zavrčal.

„Nie, ja, ehm,“ preglgol a snažil sa spamätať. Uchopil identifikačnú kartičku. „Som tu kvôli zámkam. Hľadám zadný východ.“

Policajt si ho zachmúrene prezrel. „Je na konci chodby.“

„Áno, ja, samozrejme...“ zahabkal, cúvol a prikývol. „Prepáčte.“

Vykročil, cítil, ako mu horí tvár, ale na krátky, kratučký okamih sa mu podarilo zahliadnuť z miestnosti za policajtovým chrbtom viac. V kúte v kresle sedel starší vedec s bundou zazipsovanou až ku krku, na nohách mal natiahnuté pyžamové nohavice s ovečkami. Zrak upieral na obrovitánsky operačný hydraulický stôl stojaci v strede miestnosti a na tvári mal zmätený, nechápavý výraz, ako keby mu niekto oznámil, že slnko dnes vyšlo na západe.

Stôl bol mokrý a špinavý, no inak zíval prázdnotou. Matthewovi niečo našepkávalo, že šmuha na nerezovom povrchu je dôvod, pre ktorý dnes v noci vyšetrovatelka Becková vyhľadala jeho číslo.

Policajt s buchnutím zatvoril dvere a Matthewa oviaľ ľadový vzduch. Nahlas si odľúkol, napravil si batoh a vydal sa nájsť poslednú zámku.

Miestnosť, z ktorej viedol zadný východ z budovy, vyzerala ako sklad, do ktorého zamestnanci odkladali nepotrebné veci. V škatuliach naskladaných na sebe uvidel gumené topánky a niekoľko zvláštnych podlhovastých prístrojov, v rohu stáli starý mop a vysávač s hadicou zalepenou izolačnou páskou. Dovnútra vial vzduch cez okno zabudované tak vysoko nad dverami, že by na jeho zotvorenie bol potrebný rebrík, ktorý však nikde nevidel. Na rozdiel od ostatných dverí v laboratóriu s modernými elektronickými zámkami,

posledné dvere boli obyčajné a jednoduché, vyrobené z dubového dreva.

Z pliec zhodil batoh a vytiahol baterku. Čupol si k zámke, a kým kontroloval cylinder, myslel na svoju teplú posteľ. Pri troche šťastia sa mu podarí vrátiť sa domov ešte pred prácou a aspoň hodinku si pospať.

„Poškodené boli len tieto dvere,“ ozvalo sa za jeho chrbtom a on sa strhol.

V kúte miestnosti stála dievčina v krátkej bunde s dlhými čiernymi vlasmi. Najprv si myslel, že je jednou z vedkýň, no okolo krku jej nevisela identifikačná karta. Musela teda patriť k polícii.

„Áno, je to tak,“ povedal jej.

„Takže tadiaľto sa dostali dnu.“

„Alebo skôr vyšli,“ podotkol.

„Ako to myslíš?“ spýtala sa a pristúpila bližšie. Tmavé vlasy sa jej v slabom stropnom svetle zaleskli namodro a on si všimol, že v nich má vpletené drobné vrkôčiky.

Postavil sa na rovné nohy a prevýšil ju o pol metra. „Dvere neboli otvorené zvonka. Zámku niekto poškodil a vylomil zvnútra.“

Dievčina si ho skúmavo prezrela. Pohľadom prebehla po jeho zvlnených vlasoch, ošúchanej bunde, ktorú na niekoľkých miestach zošil, aby si nemusel kúpiť novú, a zrakom zastavila na jeho batohu plnom náradia hodenom na podlahe. Bolo na ňom niekoľko odznakov, ktoré upozorňovali na klimatickú krízu, rovnosť a pár citátov z kníh.

„Ty nie si ani výskumník, ani policajt,“ skonštatovala.

„Nie,“ zasmial sa. „Som zámočník. Patrí mi zámočníctvo na Ulici svätého Jamesa. Je to tá malá budova s modrou strechou, nie zámočníctvo v obchodnom centre,“ vyslovil naučenú frázu. Z vrečka vytiahol vizitku s adresou zámočníctva, na ktorej bolo ešte stále meno jeho otca, a podal jej ju.

„Otváraš dvere,“ zašepkala, na pár sekúnd sa stratila vo vlastných myšlienkach, akoby tie slová pre ňu znamenali niečo viac. Keď mu znova pozrela do očí, čosi sa v nej pohlo, zmenilo. Jej pokoj

vystriedala naliehavosť. „Našiel si v laboratóriu niečo... zvláštne?“ spýtala sa.

„Zvláštne?“ začudoval sa.

„Šupiny, soľ, srst“, vymenovávala. „Možno symboly napísané krvou?“

„Prosím?“

„Alebo bábiky bez tváří?“

„O čom to hovoríš?“

„Našiel si niečo *magické*?“ spýtala sa a posledné slovo mu zazvonilo v ušiach.

Dievčinin hlas sa mu ozýval v hlave. Bol rázny, a predsa príjemný. Upokojoval ho a zároveň mu rozprúdil krv v žilách.

„Našiel si niečo *magické*?“ spýtala sa znova, hlas mala hlbší a podmanivejší, miestnosť okolo nej akoby zmizla a teraz tu stáli len oni dvaja.

Sám nevedel, ako sa to stalo, no ústa sa mu otvorili a odpovedal jej tak rýchlo, že z neho slová takmer vybehli.

„Nenašiel som nič. Vôbec nič.“

„Takže ho nikto neuniesol? Odišiel sám?“ spýtala sa skôr sama pre seba a podvihla pritom husté obočie. Vyzerala, že ju táto správa potešila. Veľkými tmavými očami blúdila po miestnosti, akoby sa snažila usporiadať si myšlienky.

„Koho?“ mračil sa a pokrútil hlavou. Všetko na tomto dievčati mu prišlo zvláštne. Jej hlas mu v hlave stále vibroval, akoby to bola melódia piesne, ktorej sa nedokázal zbaviť. „Kto vlastne si?“

Než mu stihla odpovedať, ktosi ich vyrušil.

„Pán Morgen?“ ozval sa hlas vyšetrovateľky Beckovej a približujúce sa klopkanie jej podpätkov o podlahu.

Nechal dievčinu stáť s nadšeným výrazom na tvári a vyšiel na chodbu. Vyšetrovateľka držala v ruke hrnček kávy.

„Ako vám to ide?“ zastavila sa pri ňom a podala mu šálku.

„Ďakujem,“ vzal si od nej nápoj, ktorý mu príjemne zohrial ruku. „Nikto sa nedostal dnu násilím ani dverami, ani nákladnou bránou. Mali by ste však skontrolovať okná.“

„Okná sú primálne na to, čo zmizlo. Ste si istý, že nákladná brána nebola v noci otvorená?“

„Stopercentne. Ako som práve vravel vašej kolegyni, zloději mali pomoc zvnútra.“

„Mojej kolegyni?“ zamračila sa vyšetrovatelka.

„Áno, vašej...“

Matthew sa obrátil späť do maličkého skladu, no ten bol prázdny. Po dievčine s vrkôčikmi vo vlasoch nebolo ani stopy. Nebola ani za škatuľami plnými harabúrd, ani za policou s prázdnyimi nádobami. Nerozumel, kam sa podela.

Zvrtol sa k dverám a vtedy si v ich hornom rohu niečo všimol. V dreve bolo päť zárezov. Priehlbiny boli čerstvé a pomerne hlboké, každá z nich dlhá ako jeden zámočníkov prst. Kým baterkou skúmal stopy pazúrov, v hlave mu stále znel hlas neznámej dievčiny.

2. KOSTRA

Pierre Monet mal za sebou dlhý deň. Po poslednom pracovnom stretnutí, ktoré sa z dvoch hodín pretiahlo na štyri, zamieril do hotelového baru v centre Londýna a objednal si pohárik. Keď sa mu o pár minút prihovorila mladá plavovláska, či nemá oheň, poskočilo mu srdce.

„Tu sa nesmie fajčiť,“ povedal jej, „a cigarety vášmu zdraviu neprospievajú.“

„O moje pľúca sa nemusíte báť.“ Prisdla si na vedľajšiu stoličku.

O hodinu neskôr odomykal dvere svojho apartmánu v londýnskej štvrti Knightsbridge. Jeho unavené kroky nasledovalo klopotanie vysokých podpätkov a on myslel len na to, že sa mu dnes večer pošťastilo.

„Kde je vírivka, ktorú toľko ospevuješ?“ spýtala sa Tatyana.

„Vzadu na krytej terase,“ ukázal rukou a chvatne si vyzliekal dlhý plášť.

Kým kráčala k obrovskej vírivke na zasklenej zimnej terase apartmánu, on rozsvietil tlmené svetlo a prebehol k zbierke vín v obývačke. Prstami prechádzal po výbere.

„Červené alebo biele?“ zakričal za ňou.

„Vyber víno, ktoré by si chcel piť, ak by to bol posledný večer tvojho života.“

Schuti sa zasmial. Zvuk vystreleného korku sa hlasno rozľahol priestorom. Keď kráčal s dvomi pohármi červeného za ženou stojacou na okraji vírivky, spokojne si hmkal melódiu, ktorá hrala

z rádia v taxíku a teraz ju nevedel dostať z mysle. Zakrúžil pohárom a privoňal k tekutine.

„Toto víno som si šetрил mesiace,“ povedal. „Chcel som si ho nechať na špeciálnu príležitosť a myslím, že dnes sa bude hodiť skvele.“

Tatyana si z pliec zvliekla krátky kožuch. Oblečená v dlhých šatách pomaly vliezla do vírivky a usadila sa v jej rohu. Ukazovákcom mu naznačila, aby sa k nej pridal.

Nečakal. Poháre vína položil na okraj vírivej vane a nadšene zo seba zhodil sako. Vyzliekol si košeľu i nohavice a len v spodkoch vliezol s hlasným šplechnutím do vody. S úsmevom na perách sa blížil k svojej hostke.

„Si nádherná...“ zašepkal nedočkavo. Natiahol k nej ruku, ale ona ho ukazovákcom zastavila.

„Najprv si odpi,“ povzbudila ho.

Pierre vzal do ruky pohár a so zavretým viečkami si odchlípol. Krátko poprevaloval tekutinu na jazyku a potom prehltol. „Čierne ríbezle a slivky. Stredne plná chuť. Hladký záver. Perfektné!“ pootvoril oči. Zadíval sa na ňu.

Na tvári jej hral nezbedný výraz, ako keby sa chystala zahryznúť do šťavnatého jedla. Obe ruky mu ovinula okolo krku a pritiahla ho k sebe v nežnom mileneckom geste. Ostré lakte, omnoho ostrejšie, než by Pierre čakal, mu zabodla kamsi do hrude a široko sa na neho usmiala.

Než sa stihol spamätať, za jeho zátylkom si pevne preplietla prsty, lakte mu zapichla o rebrá a s prekvapivou silou ho stiahla pod hladinu.

To, čo uvidel, nečakal ani v najhoršej nočnej more. Po vírivke viac nebolo ani stopy. Všade navôkol videl iba temnú vodu, akoby sa ocitol v obrovskom jazere. Hladina nad jeho hlavou bola vzdialená desiatky metrov a pod ním bola len tma. To najhoršie, čo ho pod vodou čakalo, mal priamo pred sebou.

Tatyanino ľudské telo bolo preč. Stískala ho kostra bez jediného kúska mäsa. Okolo krku ho už neobjímali jemné ruky, ale tvrdé kosti, ktoré mu nedovolili pohnúť sa. Šok sa v mužovej hlave premenil na paniku.

Zvreskol, ale z úst sa mu vynorili len bubliny vzduchu, ktoré zľahka stúpali nahor, kde márne hľadali hladinu. Kostra si korisť pritiahla bližšie a on pozeral do prázdnych dier, kde len pred chvíľou boli mandľové modré oči. Články prstov mu zaryla hlbšie do kože a pevne sa obvinula okolo jeho tela. O brucho sa mu oprela jej tvrdá bedrová kosť a na hrud' sa mu pritisol prázdny hrudný kôš. Dlhými stehennými kosťami sa roznožila a pritiahla sa k nemu. Držala ho ako had. Nemusela s ním však bojovať, nepotrebovala ho premôcť. Stačilo počkať.

O pár minút sa nad hladinu stále bublajúcej vírivky vynorila Tatyana plavá hlava. Po jej hostiteľovi nebolo ani stopy. Keď z kostí stiekla voda, okamžite začali obrastať šlachami, orgány dorastali a kúsok po kúsku ich obaľovali väzy a svaly.

Tatyana vyliezla z vírivky a predpažila ruky. Sledovala, ako koža zahaľuje jej ruky a články prstov, ako jej rastú nechty. Pomrvila prstami, ktoré boli opäť rovnaké ako prsty smrteľníkov.

Ruku si položila na hrud' a čakala. Miesto, kde jej malo biť srdce, však zostalo tiché.

3. SIRÍNINA PONUKA

Nemalo zmysel vracat sa z laboratória do teplej posteľe, a tak sa nevyspaný Matthew odviezol verejnou dopravou priamo do svojho zámočníctva. Počkal na východ slnka a príchod prvého zákazníka. Ten sa objavil až o niekoľko hodín.

„A bude tam vyryté Milo,“ povedal pán Wilson s novinami zastrčenými pod pazuchu a nahol sa ponad sklenený pult. „M-I-L-O,“ vyhláskoval dôrazne.

„Ako by som mohol zabudnúť,“ zasmial sa Matthew a pozrel na malého čierneho pudlíka pri nohách svojho pána. „Známku na obojok mu robím už šiesty raz.“

„Vždy ju niekde v parku stratíme. Kým žila moja Elise, často mi hovorila, že raz niekde stratím aj vlastnú hlavu.“

Mladý zámočník sa obrátil k policiam za pultom a podišiel k podstavcu, kde boli vystavené známky. Stále myslel na zvláštne tmavovlasé dievča, no teraz jej tajnosť pripisoval nedostatku spánku. Zrejme zo skladu odišla dverami, ktoré ktosi v noci vyломil. Možno sa ho v skutočnosti nepýtala na nič magické, ale jeho ospalý mozog poplietol slová. A možno bol taký unavený, že tam žiadne dievča nebolo. To mu predsa povedala aj vyšetrovatelka Becková. Mala zoznam všetkých, ktorí sa v tom čase v laboratóriu nachádzali. Žiadna čiernovláska s vrkôčikmi tam nebola.

Keď sa vracal k pánovi Wilsonovi, nechtiac nemotorne zakopol o tašku, v ktorej sa povalovali dve trička, zubná kefka a niekoľko

ďalších jeho vecí. Potlačil sklúčenosť a radšej sa venoval stálemu zákazníkovi. Postavil pred neho ponuku známok.

„Tak ktorá to bude tentoraz?“

Starý pán stiahol husté biele obočie a prižmúril oči. Pohľadom prešiel od kruhu cez srdiečko až po obdĺžnik.

„Hm, tieto sme už mali. Čo povieš, Milo?“ mrmlal si popod nos. Pokriveným prstom ukázal na známku v tvare modrej kostičky. „Táto ti bude svedčať.“

„Ešte mi, prosím, napíšte svoje telefónne číslo,“ podal mu pero a objednávkový formulár. „Na tie nemám dobrú pamäť.“

Pán Wilson vytiahol spod paže noviny a položil ich na pult. Kým si vybral z vrečka okuliare na čítanie, Matthew sa prehol cez pult a zacmukal na Mila.

„Môžem mu niečo dať?“

„Chlapče, som si istý, že známky stráca len kvôli tomu,“ zasmial sa muž.

Matthew pootvoril škripajúcu zásuvku pod pultom a načrel rukou do vrecúška. Pri známom zvuku šuchotajúceho plastu sa pudlík od radosti hlasno rozštekal. Zámočník vybral dobrôtku a naklonil sa k Milovi.

„Len jednu,“ povedal mu. Pes sa postavil na zadné a prednými labami sa oprel o pult. „Viac ti nemôžem dať, to vieš.“ Milo zaštekával a nadšene si vzal ponúknuté.

Opierajúc sa o studené sklo si Matthew všimol noviny. Na prednej strane sa vynímala fotografia medveďa. Pri fotke zbadal obrovský titulok: *Unikátny objav: Na Sibíri našli zakonzervované telo pravekého medveďa. Vedci ho previezli do Londýna.*

„Dlho som vás nevidel s tým malým flakatým teriérom,“ vyslovil pán Wilson počas vyplňovania formulára. „Azda sa mu niečo stalo?“

„Nie, Chester je v poriadku, len...“ Matthew pohľadom zablúdil k rozzipsovanej taške svojich vecí, ktoré tu pred niekoľkými dňami bez dlhých rečí nechala Catherine. „Je to pes mojej priateľky. Teda, bývalej priateľky...“ opravil sa.

„Aha tak,“ pán Wilson naňho pozrel spoza svojich okuliarov a s pochopením prikývol. Narovnal chrbát a vrátil mu vyplnený objednávkový formulár. „Lúčenia sú bolestivé, no život ide ďalej, chlapče. Niekedy sa k nám s Milom môžete pridať. Moju milovanú Elise som stretol práve pri venčení svojho prvého psa. K nohám sa jej prikotúlala jeho loptička,“ zaspomínal si, a keď mu zvlhli oči, zažmurkal a lišiacky sa uškrnul. „Môžete hádať, kto tú loptičku hodil.“

Matthew prešiel ku gravírovaciemu stroju a pustil sa do výroby známky. O chvíľu už bol aj naspäť s hotovou známkou, na ktorej sa lesklo Milovo meno a telefónne číslo pána Wilsona.

„Ďakujem, chlapče, že sa nám vždy tak rýchlo venujete,“ zákazník sa pousmial popod fúzy.

„Všetko pre môjho verného zákazníka. Väčšina ľudí zájde do kľúčovej služby v obchodnom centre,“ mávol rukou k stene, za ktorou centrum stálo.

„Do tohto obchodíka som chodil, ešte keď patrilo vášmu otcovi,“ pán Wilson sa nahol cez pult a chytil ho za rameno. „Staráte sa o toto miesto skvele,“ vyhlásil vážne.

Matthew sklopil zrak. Slová starého pána ho bolestivo zasiahli.

Pán Wilson uvoľnil zovretie a z vrecka nohavíc vytiahol koženú peňaženku. Vybral pár mincí a podal ich Matthewovi. Obzrel sa za čiernym chumáčom pri svojich nohách. „Tak poď, Milo, ide me do parku naháňať kačice a prečítať si, čo je nové v Londýne,“ zamával novinami s medveďom na titulke a zastrčil ich späť pod pažu.

Bol už takmer pri dverách, keď si Matthew prepočítal drobné.

„Počkajte!“ prebehol obchodíkom a natiahol pred seba dľaň s mincami. „Dali ste mi priveľa.“

Pán Wilson sa ťažkopádne obrátil a zažmúril na mince.

„Oči mi už neslúžia tak ako kedysi, chlapče. Na to mám dnes Mila,“ uškrnul sa, no libry si nevzal. „Len si to nechajte.“ Keď Matthew pootvoril ústa, aby namietal, pán Wilson dodal: „Veď my známku stratíme znova a vrátíme sa.“

Matthew mu rozpačito poďakoval a s mincami v rukách otvoril zákazníkovi dvere, nad ktorými zacinkal malý zvonček. Starý pán si zodvihol golier bundy a s pudlom pri nohe vykročil von.

Ludia na ulici sa náhlili do banky stojacej vpravo od zámočníctva či do trojposchodového obchodného centra na druhej strane. Nikto z nich ani pohľadom nezavadiť o Morgenovu kľúčovú službu učupenú medzi budovami – sivý obchodík s modrou strechou a presklenou vitrínou plnou kľúčov a kľúčeniek bol pre väčšinu ľudí neviditeľný.

Za ten čas, odkedy sa Matthew o obchod staral, dostal ponuku na predaj nielen od oboch majiteľov susediacich budov, ale o malý pozemok na Ulici svätého Jamesa sa zaujímali aj ďalší. Túto skvelú lokalitu v centre Londýna chceli využiť mnohí a staré ošumelé zámočníctvo podľa nich zbytočne zaberalo drahocenný priestor.

Povzdychol si a zatvoril dvere. Upravil kľúčenky vo výklade a prstom utrel usadený prach na tabuli oznamujúcej množstevnú zľavu *Každý piatok akcia 3 + 1 zadarmo*. Napravil si staré tričko, ktoré viselo na jeho vytŕčajúcich lopatkách, a prešiel prázdny obchodíkom späť za pult. Otvoril dľaň plnú drobných mincí a spustil ich do takmer prázdnej pokladnice.

Všimol si zúboženú rastlinu na opačnom konci pultu. Keď ju polieval viac, voda v kvetináči stála, ak jej zálievku nedoprial, rastlina vysychala. Na priamom slnku sa jej listy spálili, no v kúte zas trpela pre nedostatok svetla. V záhradníctve na rohu mu poradili niekoľko prípravkov, no žiaden z nich nezaberal. Drobný kvietok chradol bez ohľadu na to, ako sa oň Matthew staral.

V umývadle v zadnej časti obchodíku nabral do pohára vodu a kvet zalial. Terakotový kvetináč presunul po stýkrát na iné miesto a z celého srdca dúfal, že sa kvetu začne dariť.

Vtedy začul zvláštny škrabot. Rozhliadol sa, odkiaľ ten zvuk prichádza, a napadlo mu, či sa dnu nedostal potkan. Do ruky vzal metlu a opatrne ňou pátral medzi policami. Škrabanie sa ozvalo znova a tentoraz Matthew už presne vedel odkiaľ – zo zatvorenej škatule, z ktorej ráno vyložil nový tovar. Poriskom metly ju pootvoril, pripravený na útok škodca, no zvnútra vykuklo čosi celkom iné.

Vyľaľovala na neho oči mačka čierna ako noc. Nie, nie mačka. Bol to kocúr.

„A ty tu čo robíš?“ ľudoval sa Matthew. Dvere zámocníctva boli zatvorené a on si bol celkom istý, že ľkatuľa bola eľte pred hodinou prázdna. Dokonca ani Wilsonov pudel nezachytil mačací pach.

Zviera na neho uprelo obrovské oči a zamľnaukalo. Matthew si k nemu ľupol, zvaľoval, ľi ho má pohľadiť.

„Ako si sa sem dostal, hm?“

Opatrne natiahol ruku k ľiernej machuli a tá zrazu vyľtartovala. Takmer spadol na zadok, keď mačka vyskočila na sklenený pult, potom na policu s bezpečnostnými trezorovými schránkami, preskočila na visiacu lampu, z ktorej zaútočila na zvonček nad dverami. Skočila na kvetináč a Matthew ho ľedva stihol zachytiť, aby sa nezrútil na zem. Kocúr dopadol na policový regál medzi vystavené kľúče a niekoľko z nich zhodil na zem.

„Len pomaly, pomaly,“ Matthew vstal a so smiechom pozoroval zviera. Lampa nad jeho hlavou sa stále hojďala.

Vonku sa husto rozpršalo – Matthew ľasol nad takými vrtochmi počasia – a on nemal to srdce vyhnať tvora do nečasú. Z pultu vybral jednu z maľkrť, ktorými predtým ponúkol Mila, a položil ju na jeho okraj, ľo najbliľšie ku kocúrovi.

„Neubľížim ti,“ osľovil ho. „A ty neubľíž mne. Ber túto pochúťku ako olivovú ratoľeľ.“

Zviera krátko rozmýľľalo, potom s ľahkosťou vyskočilo na pult a na dva razy preľhtlo maľkrtu.

„Milo nebude nadľšený, keď mu o tomto poviem,“ zasmial sa Matthew.

Neľakaná spoločnosť mu zlepšila náladu. Nerozumel vľak, odkiaľ sa tu kocúr nabral. Azda má zámocníctvo kdesi v stene ľi streche dieru? Neprekvapilo by ho to. Aj keď sa o obchod staral s ľáskou, potreboval by vymaľovať, vymeniť podlahu a opraviť praskľiny v stene. Nič z toho si vľak nemohol dovoliť.

Načiahol za kocúrom ruku a pokúsil sa ho pohladíť. Zviera zaváhalo, no potom pritislo drobnú hlávku k jeho dlani. Spokojne zapriadlo.

Zrazu sa druhý raz počas tohto rána rozozvučal zvonček nad dverami a na rozdiel od pravidelných návštev pána Wilsona ho tento zákazník prekvapil. Vo dverách stálo dievča, ktoré v noci stretol v laboratóriu. Zvlhnutú kapucňu malo pretiahnutú cez hlavu a cez hrud' mu visela kožená brašna. Keď dievčinu zbadal kocúr, zaprskal a naježil sa.

„Daj to zviera preč,“ ozvala sa a o krok ustúpila. Stiahla si kapucňu a odhalila čierne vlasy s drobnými vrkôčikmi.

„Je to len kocúr,“ zasmial sa Matthew a vzal prskajúceho tvora do náručia. „Neublíži ti. Je zrejme len vystrašený.“ Kocúr sa mierne upokojil a opäť sa nechal hladkať. Pri pohľade na čiernovlásku sa Matthewovi ulavilo, že nebola len výplodom jeho fantázie. „Kam si sa v noci vyparila?“

„Musela som odísť. Včera si ma pozval do svojho obchodu. Potrebujem pomoc,“ vyslovila rozhodne, akoby nemohla strácať čas. „Potrebujem kľúč.“

„To nie je problém. Má to byť duplikát už existujúceho kľúča alebo chceš celkom novú zámku s kľúčmi?“

„Ani jedno. Odchádzam na výpravu, na konci ktorej budem potrebovať otvoriť bránu.“

„Potrebuješ sa niekam vlámať,“ pochopil okamžite. „Pozri, bez potvrdenia o vlastníckovi nehnuteľnosti nemôžem vytvoriť duplikát kľúča.“

„Nie,“ pristúpila k nemu o krok bližšie a pokrútila hlavou. „Nie je to vlámanie. Je to cesta... domov. Potrebujem, aby si išiel so mnou a bránu otvoril na mieste.“

„Ehm, ja... Nemôžem ísť s tebou na žiadnu výpravu,“ vyslovil pomaly, zmätene.

Dievčina z vrečka vybrala jeho vizitku, ktorú jej v noci dal.

„Tu sa píše *V prípade núdze volajte nonstop pohotovostnú linku*,“ povedala mu a nastavila mu papier pred tvár. „Ja som v núdzi. Včera do laboratória priviezli zamrznuté telo medveďa, ktoré výskumníci našli na Sibíri. Nie je to však medveď, ale démon pochádzajúci z podsvetia. Myslela som si, že sa k nemu už ktosi dostal, ale sám si to povedal – nikto sa do laboratória nevlámal. On odišiel sám, po vlastných. A ja ho potrebujem nájsť a priviesť tam, kde sa narodil a kam patrí – do zeme mŕtvych.“

V zámočnictve nastalo ticho. Dievčinine slová dozneli a Matthew sa ich snažil vstrebať. Medveď? Démon? Podsvetie? Ešte aj kocúr si prestal oblizovať labu a zadíval sa na neznámu, akoby nemohol uveriť jej slovám.

„O čom to, dočerta, hovoríš? Kto... Kto vlastne si?“ vykoktal zo seba Matthew. Nerozumel jedinému jej slovu. Azda si ráno zle vyčistil uši?

Zaváhala, akoby zvažovala, či vysloviť jej meno je bezpečné.

Nakoniec otvorila ústa: „Som Sirína,“ predstavila sa a jemu sa okamžite po celom tele rozlialo teplo.

Kým mu jej meno znelo v ušiach, všetky jeho problémy sa scvrkli na veľkosť hrozienka. Na malú chvíľku ho netrápil ani nedostatok spánku, ani krachujúci obchod, ani nebezpečný úsmev pána Foxa, majiteľa obchodného centra, ktorý Matthewovi navrhol únik z jeho problémov.

„Tak teda, Sirína,“ rozprával pomaly a dôrazne vyslovoval každú slabiku, „väčšinou chodím k zákazníkom iba v prípadoch, že sa vymknú alebo keď sa kľúč zlomí v zámke. Nedokážem vytvoriť kľúč len tak na mieste.“

„Ale áno, dokážeš,“ prikyvovala horlivo, oči sa jej ešte väčšmi rozšírili. „Otváraš dvere.“

„Áno, ale...“ zasmial sa a prestúpil z nohy na nohu. Celá situácia mu pripadala čoraz podivnejšia. Azda to dievča nebolo v poriadku? „Prepáč, ale nemôžem ísť s tebou na žiadnu dobrodružnú výpravu naháňať zamrznuté medvede. Mám tu svoj obchod a povinnosti.“

Čierny chumáč v jeho náručí zapriadol. „A niekto sa bude musieť postarať o kocúra. Nemôžem len tak niekam odísť. Mrzí ma to.“

Dievčina zamrzla na mieste. Namosúrene stisla pery a nakoniec prikývla.

„Dobre,“ vyslovila, kapucňu si opäť pretiahla cez hlavu. „Maj sa pekne, Matthew Morgen,“ obrátila sa na odchod a nechala ho s kocúrom osamote.